

reglementet af 1887 (§§ 7—11) er blevet indført en tilbørlig ganske ny Ordning, hvis Hensigtsmæssighed ikke endnu efter en saa kort Virketid fuldstændig kan bedømmes. I Løbet af nogle Aar kan der derimod mulig være vundet saa megen Erfaring paa disse Omraader, at i hvert Fald nogle af dem ville kunne medtages ved en eventuel Revision af Loven.

ad § 7.

At opstaaende Spørgsmaal om Forstaaelsen af de i Loven givne Lønningsbestemmelser bør afgjøres administrativt, er formentlig ikke tvivlsomt, jfr. Lov af 26de Marts 1870 § 12. Det Forbehold, som er taget med Hensyn til særlig vedtagne Bestemmelser om Afgjørelse ad anden Vej, er motiveret ved Hensynet til de ved Overenskomsten af 1—2 September 1880 om de sjællandske Baners Overgang til Staten mulig hjemlede Rettigheder for Personalet ved disse Baner.

ad § 8.

Loven af 26de Marts 1870, indeholdende almindelige Bestemmelser om Embeds- og Bestillingsmænds Lønningsforhold m. v., egner sig, som foran berørt, ikke i sin Helhed til at overføres paa Statsbanedriftens Funktionærer. Angaaende nogle af de i Loven omhandlede Forhold indeholder Lovforslaget særlige Regler, jfr. §§ 3, 4 og 7, medens andre ere henviste til Administrationens Afgjørelse, jfr. § 6. Derimod findes der ingen Grund til at undtage Driftens Personale fra at gaa ind under Bestemmelsen i nævnte Lovs § 7 (angaaende Titler, Rang m. v. for Statens Embeds- og Bestillingsmænd).

ad Afsnit II. Pensionering.

Ved de tidligere sjællandske Statsbaner bestaar der en Pensionklasse, som omfatter de ved disse Baner fast ansatte med Undtagelse af det til Spriterne hørende Mandskab, hvilke Ruter først bleve indordnede under de sjællandske Baner, efterat disse vare overgaaede til Staten.

Denne Pensionklasse er oprettet i 1859, idet de første Statuter for samme ere daterede den 15de Marts f. A., hvorefter Klassen traadte i Virksomhed den 1ste April f. A. Sædvanligt Bestemmelserne for denne Klasse i Tidens Løb ere undergaaede adskillige Forandringer, ere de Grundsætninger, paa hvilke Pensionsordningen er bygget, i

alt Væsentligt vedblevne at være de samme som ved Kassens Oprettelse. Ordningen gaar ud paa, at de ansatte ere pligtige til Kassen at yde Indskud, afsættede efter deres Stilling, hvilke Indskud i Forbindelse med Bidrag fra Banernes Side samles til et særligt Fond, hvoraf ydes de fast ansatte Embedsmænd og Betjente, som paa Grund af Alder, Svaghed eller i Tjenersten uskyldt tilføjet Legemsbestadigelse afgaa efter at have tjent mindst et vist Antal Aar, en i Forhold til den Løn, hvoraf de have været Bidrag, afsættet Pension til, dem selv og deres Enter samt Understøttelse til deres Børn. I Hensende til Interessenternes Bidrag til Kassen og Pensionens Størrelse blev der allerede ved de første Statuter ligesom efter de nugældende sondret imellem tvende Pensionsklasser, omfattende henholdsvis dem, der vare ansatte med fast aarlig eller fjerdingaarlig Løn, „Embedsmænd“, hvis Bidrag fastsattes til $4\frac{1}{2}$ pCt. (senere 5 pCt.) af Lønnen, og dem, der vare ansatte med Maanedsløn, „Betjente“, hvis Bidrag fastsattes til $2\frac{1}{2}$ pCt., hvilket sidste Bidrag uforandret er vedblevet. Da Banerne havde bestaaet forinden Pensionsordningens Indretning, blev der tillagt dem, der ved de første Statuters Strafftræden vare fast ansatte ved Banerne, Ret til at faa Halvdelen af den forinden dette Tidspunkt tjente Tid medregnet som pensionsgivende, mod at de en Gang for alle erlagde et ekstraordinært Bidrag af 1 pCt. af den samlede Løn, de havde oppebaaret i den Tid, i hvilken de havde haft fast Ansættelse ved Banerne inden Pensionsordningens Indretning.

Ved Fasttættelsen af de første Bestemmelser for de sjællandske Jernbaners Pensionsindretning var man selvfølgelig ganske uden Erfaring med Hensyn til Invaliditets- og Dødelighedsforholdene ved Jernbaner, som den Gang var en forholdsvis ny Institution ikke alene her i Landet, men ogsaa i Udlandet. Det maatte derfor, efter at der var hengaact et passende Tidsrum efter Kassens Stiftelse, anses for rigtigt at undergive dens Status en sagtyndig Revision, og Jernbaneselskabets Bestyrelse foranledigede da en saadan ved Direktør i Forsikringsforeningen „Danmark“ S. F. Overmoes. Da han kom til det Resultat, at Kassens Indtægter maatte antages utilstrækkelige til at dække dens Forpligtelser, og da det vilde være meget vanskeligt at tilvejebringe en Redgang i disse, maatte det altsaa blive nødvendigt at forhøje Indtægterne, der for at dække Forpligtelserne i det Hele antoges at maatte bringes op til 8 à 9 pCt. af det til enhver Tid i Kassen in-